

[Steincke.]

ærede medlem fremsatte, og det undrer mig ikke, at den daværende dr. jur. Troels G. Jørgensen måske havde en anden opfattelse, end han fik senere, da han selv blev medlem af Højesteret og senere dens præsident. Men det rører mig ikke, for spørgsmålet er stadig, om det overhovedet kan begrundes, at Højesteret har taget sig denne myndighed, og kan det ikke det efter grundloven og den statsretlige teori, hjælper det ikke, selvom Højesteret har gjort det.

Det ærede medlem sagde, at jeg havde udtalt, at han var forsvarer for en dårlig sag, men han trøstede sig med, at en række fremragende jurister stod på hans side. Det ved jeg meget vel, men de mere eller mindre fremragende jurister, som er opdraget af Matzen og Berlin, er næppe trængt så dybt ind i disse materier som vi, der tilhører en endnu ældre generation. Derfor gør det ikke noget dybere indtryk på mig.

Det ærede medlem kritiserede mit citat af Nellemann fra sp. 4698. Nu tager jeg altid det hensyn — som forhåbentlig også andre ærede medlemmer gør — at citere så lidt som muligt, men det, det ærede medlem mente jeg skulle have citeret, rører ikke ved det centrale. Det er indlysende, at hvis der foreligger en højesteretsdom, må man rette sig efter vedkommende dom. Det må man i alle tilfælde, for det er domsmyndighedens område, og der, hvor den ender, der ender det. Det er det, Nellemann siger; så føjede han til netop det, jeg har brug for, og som det ærede medlem også burde have brug for. Ganske på samme måde som efter hans opfattelse af grundloven er det lovgivningsmagten, der har det endelige ord. Derfor har jeg ikke spor grund til at citere det første stykke, for jeg er ganske enig med Nellemann og undtagelsesvis altså også med det ærede medlem.

Det ærede medlem rettede så et direkte spørgsmål til mig, som jeg endda tror han krævede et bestemt svar på. Det spørgsmål lød sådan: om jeg var modstander af domstolens myndighed, hvor det drejede sig om et klart grundlovsbrud. Det ærede medlem samt andre, der diskuterer dette spørgsmål, stiller altid sagen underligt op. Hvis vi ikke har revolution her i landet, vil det overhovedet ikke forekomme, at et fuldkommen oplagt grundlovsbrud vil blive begået af den danske rigsdag, tiltrådt af vedkommende ansvarlige regering og ministre og derefter af Hans Majestæt Kongen. Derfor svarede jeg under debatten i 1926

— i dette svar havde jeg blandt andre daværende medlem af folketinget Bent Holstein med mig —, at en virkelig kompetencestrid opstår kun i det øjeblik, da lovgivningsmagten med kendskab til forholdene siger: det og det betragter vi som grundlovs-mæssigt — i modsat fald ville man jo ikke vedtage det, så var det jo en art revolution. Det er der, spørgsmålet opstår, og det er der, man både efter positiv dansk ret og efter, hvad der vil være det heldigste for en rolig samfundsudvikling, må sige, at der bør Højesteret også med medhold i grundloven holde sig tilbage; der bør det afgørende ord siges af den statsfaktor, som grundloven har indsat til at sige det afgørende ord i lovspørgsmål.

Elmquist: Jeg beklager, at jeg nu kun var blevet til en „formentlig fremragende debattør“. Jeg har været så glad ved, at den højtærede formand i første omgang gav mig det uforbeholdne prædikat at være en „fremragende debattør“, og det gør mig ondt, at det skulle ændres dertil.

Jeg synes, det er lige stift nok, når den højtærede formand nu i mangel af efter hans egen mening tilstrækkeligt overbevisende argumenter må tage sin tilflugt til at sige: pyt med folk som Ussing, Scheel, Deuntzer, Julius Lassen, Viggo Bentzon, dem kunne jeg slet ikke regne med, de var jo ganske under indflydelse af Matzens teorier, og de folk er jo slet ikke gået dybere til bunds i problemerne. Jeg må sige, at det er godt gjort med en sådan flot håndbevægelse at feje den række af fremragende jurister, som vi har haft i de sidste menneskealdrer, til side og sige: „pyt, her står jeg, Steincke, jeg har studeret sagen til bunds, men disse outsiders — de sidste menneskealdres mest fremragende jurister — har kun været påvirket af Matzen og er iøvrigt slet ikke gået til bunds i sagerne“. Sådan kan vi ikke diskutere dette spørgsmål og gøre op med disse mennesker.

Så sagde den højtærede formand, at han gerne ville gøre mig opmærksom på, at det ikke var almindeligt, at man kritiserer formanden. Nej, det er det vist heller ikke, men formentlig må man alligevel have lov til det, når formanden selv er skyld i, at der er anledning til kritik, når han kaster sig ind i en diskussion om et spørgsmål, der behandles her i tinget, og ikke holder sig til sine strengt formandsmæssige funktioner. Det er det, formanden har gjort, og derfor har diskussionen fundet sted her. Det kan ikke nytte, formanden nok så meget siger, at han gav den faktiske meddelelse, hvis rigtighed